

[Boligministeren.]

det altså i alt fald slet ikke altid er sådan, at et byggeri er noget, der trækker ud, men jeg vil da også gerne være med til at se på, om der er flere veje at gå her.

Hr. Hastrup sagde om de kommunale pensionistboliger, at der kun er 14.000, og at de er noget ulige fordelt. Ja, det er de nok, men jeg tror nu alligevel, det vil være rimeligt, at vi opretholder en ordning af den karakter ved siden af. Det betyder jo ikke, at disse boliger ikke er inde under boligsikringsordningen. Meningen er jo, at disse boliger for så vidt går ind under boligsikringsordningen med det særlige forhold, at sikringen får en sådan størrelse, at man når ned på de huslejer, der her er tale om. Disse boliger anvendes jo i meget stor udstrækning til at give plads for ældre, der måske netop har behov for en moderne lejlighed og så kan klare sig selv noget længere uden at komme på plejehjem eller lignende. Derfor tror jeg, at vi stadig væk skal sikre, at der er sådan et antal boliger til rådighed.

Jeg er også enig i, hvad hr. Hastrup sagde om de enlige. Om vi skal benytte et pointsystem, er jeg dog noget i tvivl om; det er jo nemlig i langt de fleste tilfælde de enkelte kommuner, der selv fastlægger ordningen igennem boligadministrationen. Det er for så vidt ikke lovgivningen, der har fastsat reglerne om, hvor mange m² de enlige skal ned på for at få en lejlighed i København eller et andet sted. Men vi kan jo se på, om det skulle være nødvendigt at begrænse kommunernes rettigheder i den henseende. Jeg har på fornemmelsen, at det netop har været en god ordning, at den enkelte kommune selv ud fra sine boligforhold har kunnet vurdere, hvordan anvendelsesreglerne skulle praktiseres.

Hr. Arne Larsen siger til min bemærkning om, at rentesikringsordningen er lige så god som en boligfond, at den varer jo ikke evigt. Nej, men det har jo været et af problemerne ved de hidtidige rentetilskudsordninger, vi har haft, nemlig m²-tilskuddene, at netop fordi de varede så længe, kom vi i den situation, at lejlighederne ofte blev beboet af folk, som ikke behøvede tilskuddet. Jeg tror, at hvad enten man har fondsdannelse med lav rente eller man har rentesikring, er det

rimeligt, at det er overgangsordninger, der fastsættes for en vis periode, at det er den bedst mulige løsning.

Det samme gælder jo for landsbyggefonden; den bygges nu op over en 8—10-årig periode, og den vil ikke — siger hr. Arne Larsen jeg har sagt — øge statens udgifter. Nej, men det er jo netop, fordi sammensætningen af de to måder at løse det sociale byggeris finansierungsproblemer på, rentesikringen, som er gennemført, og landsbyggefonden, der nu opbygges, sikrer, at man får huslejen til den størrelse, der er tale om. Jeg synes, det er at vende tingene på hovedet at sige, at vi sparer staten for penge. Nej, staten har påtaget sig en udgift til rentesikring over de kommende år, og samtidig opbygger landsbyggefonden midler til en finansiering på længere sigt. Og jeg vil da gerne føje til, at jeg tror, at denne ordning netop, som det vist også er sagt i dag, er udtryk for den solidaritet, der bør være mellem de sociale selskaber, og at den, efterhånden som den bygges op, virkelig vil kunne styrke det almennyttige byggeris stilling, sådan at det på længere sigt med større selvstændighed kan administrere sit eget byggeri.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Skytte): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at de 2 lovforslag henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om leje.

(Lovforslaget (nr. 4) findes i tillæg A. sp. 41, fremsættelsen i tidenden sp. 49).

Tredje næstformand (Skytte): Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig: